

Druhý díl série FREYJA & HULDAR

YRSA S F O H R

Černá díra

Tajemná hrozba z minulosti se naplňuje

Yrsa Sigurðardóttir
ČERNÁ DÍRA

U NÁS UŽ VYŠLO:

Poslední rituál

Mrazivé světlo

Žhavý hrob

Led v žilách

Ohnivý anděl

Plavba smrti

Pamatuji si vás všechny

DNA

SÉRIE FREYJA & HULDAR

YRSA
SÍR
F
OIR

Černá díra

Přeložil Ondřej Duha

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní a jakákoli případná podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, je zcela náhodná.

Copyright © Yrsa Sigurdardóttir 2015

Published by arrangements with Salomonsson Agency

V islandském originále poprvé vyšlo roku 2015

pod názvem *Sogið* v nakladatelství Veröld v Reykjavíku

V anglickém jazyce v překladu Victorii Cribb

vyšlo v nakladatelství Hodder & Stoughton roku 2018

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Ondřej Duha, 2018

Czech Edition © Metafora, 2018

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-592-0 (pdf)

Tuto knihu věnuji Mjáse a Pille

– Yrsa

Výslovnost jmen hlavních postav:

Æsa – [eiesa]

Dadi – [dahthi]

Einar Adalbertsson – [ainar athalbertson]

Erla – [edla]

Fanney – [fanai]

Freyja – [fraia]

Gudlaugur (Gulli) – [gvóthloghur] [góli]

Gudmundur Lárusson – [gvóthmóndór louruson]

Heida – [haitha]

Huldar – [hóldar]

Jón Jónsson – [john johnson]

Karlotta – [kahrlota]

Kolbeinn Ragnarsson – [kolbaidn ragnarson]

Orri – [oré]

Sigrún – [sikrón]

Sólveig Gunnarsdóttir – [sohlvaig gónarsdohtir]

Thorvaldur Svavarsson – [thorvaldór svahvarson]

Thröstur – [thrustór]

Vaka – [vahka]

Yngvi Sigurhjartarson – [ingvé sigórhiartarson]

Září 2004

PROLOG

Budova školy vrhala mrazivý stín na prázdné hřiště. Za ním svítilo slunce. Kolemjdoucí, kteří vstoupili do stínu, se úžeji zabalili do kabátů a přidali do kroku, dokud se znovu nevynořili na teplém slunci. Tam byl den klidný, ale tady na školním pozemku foukal ledový vítr a probouzel k životu houpačky v rohu. Pomalu se houpaly sem a tam, jako by na nich seděly neviditelné děti. Nudící se děti, jako Vaka. Horší než nuda byla však zima. Pálily ji z ní tváře a bolely prsty u nohou. Byla promrzlá do morku kostí. Celé to ještě zhoršoval fakt, že seděla na kamenných schodech, protože její nová prošívaná bunda nebyla dost dlouhá, aby jí zakryla zadek. Litovala, že neposlechla maminku a nevybrala si dlouhou, ale tu měli jenom v tmavě modré; ta do pasu byla červená.

Vaka si na zádech narovнала školní batoh a napadlo ji, jestli by se neměla přesunout na slunce. Tak by byla během čekání aspoň v teple – i když by byla pořád sama a znuděná tím, že se nemá na co dívat. Ale stín školní budovy se prodloužil natolik, že se bála, že kdyby z něho vyšla, tatínek by ji mohl přehlédnout a odjel by. Ne, to radši bude snášet zimu.

Kolem projelo auto stejné barvy jako tatínkovo, ale Vaka viděla, že to není správná značka a za volantem sedí někdo jiný, a posmutněla. Že by na ni zapomněl? Byl to její první den v nové škole, tak si možná myslel, že přijde domů sama jako obvykle. Snad postě pocítila píchnutí

stesku po starém domově. Jediné, co bylo na tom novém lepší, byl její pokoj, větší a mnohem chladnější než ten v jejich předchozím bytě. Všechno ostatní se změnilo k horšímu, včetně školy. Zvlášť její spolužáci. Nikoho tam neznala. Ve staré třídě znala každého, věděla dokonce, jak se jmenují domácí mazlíčci ostatních děvčat. Teď se jí hlavou honila spousta nových jmen a tváří a ona je nedokázala přiřadit k sobě. Bylo to jako ta paměťová hra, ve které nikdy nevyhrála, pokud ji maminka schválně nenechala.

Vaka popotáhla nosem. Jak dlouho bude tatínkovi trvat, než mu dojde, že by ji měl vyzvednout? Vzhledla k hlavní budově v naději, že někoho zahlédne, ale okna byla tmavá a nikde žádná známka pohybu. Do tváří jí štípl další poryv větru a otrásla se. Vstala a vyšla po schodech ke vchodu. Uvnitř musí být nějaký dospělý, někdo, kdo ji nechá zavolat. Ale dveře byly zamčené. Klepat bylo k ničemu; silné dřevo tlumilo zvuk. Spustila ruku a vzhledla k velkým dveřím v marné naději, že se přece jenom otevrou. Nic se nestalo. Klidně se mohla zase posadit. Doufala, že ji schody nebudou studit tolik jako předtím.

Když se obrátila, dočista na zimu zapomněla. Na úpatí schodiště stála dívka, kterou si Vaka pamatovala z nové třídy. Neslyšela ji přicházet. Možná šla po špičkách, pomyslela si Vaka, i když si za boha nedokázala představit proč. Nehrozilo přece, že ji pokouše, nebyla mezi nimi ani špetka nepřátelství. Vlastně se vůbec neznaly, i když si ji Vaka dobře pamatovala. Aby také ne. Chyběly jí dva prsty: malíček a prsteníček na jedné ruce. Ta dívka seděla sama v první řadě a zdála se být velmi tichá. Nejprve si Vaka myslela, že tam také musí být první den, ale učitel ji nepředstavil tak jako Vaku, takže to tak nemohlo být. Když učitel dovolil žákům povídat si při hodině mezi sebou, neřekla ani slovo. Během přestávky seděla stranou a dívala se do prázdna, stejně jako teď Vaka na schodech. Tvářila se netečně, dokonce i když dva kluci začali reci-

tovat dětskou rýmovačku, kterou si Vaka pamatovala od své babičky: „Maličku, maličku, kdepak jsi? Prsteníčku, prsteníčku, kdepak jsi?“ Vaka si pomyslela, že je to od nich pěkně hnusné, ale ostatní děti nehnuly brvou. Nakonec odvrátila zrak, netroufla si zasáhnout. Koneckonců tam byla nová.

„Je zavřeno.“ Dívka jí věnovala nesmělý úsměv, který se rozplynul tak rychle, jak se objevil – možná to byl jenom světelný klam –, ale Vaka stačila postřehnout, že jí úsměv sluší. „Vždycky zamknou, když skončí vyučování.“

„Aha.“ Vaka nejistě přešlápla, nevěděla, co říct. Nikdy se jí moc nedařilo navazovat přátelství ani mluvit s cizími lidmi a tohle bylo toho dne poprvé, co se ji někdo pokusil vytáhnout z její ulity. „Chtěla jsem si zavolat.“

„Možná bys to mohla zkusit v krámě. Není daleko.“ Spolužačka ukázala do ulice. Měla palčáky, aby zakryla zmrzačenou ruku.

Vaka polkla a nejistě odpověděla: „Nemám žádné peníze.“ Maminka jí měla dávat kapesné každý pátek, ale pokaždé zapomněla. Většinou na tom nezáleželo, ale v některých situacích, jako právě teď, to byla otrava. Stejně jako to, že ji tatínek zapomněl vyzvednout. Dospělí mají hrozně špatnou paměť.

„Hm.“ Dívka se zatvářila smutně. „Já taky ne.“ Otevřela ústa, pak si to rozmyslela a zase je zavřela. Na rozdíl od Vaky, které koupili bundu o něco větší, aby do ní dorostla, jí byla bunda moc malá; rukávy měla příliš krátké a nemohla ji ani pořádně zapnout. Neměla ani čepici a zacuchané vlasy jí vlály ve větru. Přestože bylo sucho, byla obutá ve starých, vybledlých holínkách. Pestrobarevné palčáky však vypadaly čistě a nově.

„To nic. Počkám.“ Vaka se pokusila usmát, ale nepodařilo se jí to. Bylo těžké čekat v takové nejistotě. Byla jí zima a měla hlad. Kdyby tatínek přijel včas, seděla by už v jejich nové kuchyni a pochutnávala si na toastu. Vybavila si chuť rozpuštěného másla a džemu a zaškrundalo jí v břiše.

Spolužačka přešlápla z nohy na nohu. „Chceš, abych počkala s tebou?“ Když to říkala, nedívala se na Vaku, ale stranou, k prázdnému hřišti. „Můžu, jestli chceš.“

Vaka neměla připravenou odpověď. Bude to tak lepší, nebo horší? Mohla si vybrat: sedět tam sama a mrznout, nebo se snažit vymyslet, o čem si povídat s touhle holou, o které ani nevěděla, jak se jmenuje. „Ano, prosím. Jestli se ti chce.“ Když se k ní dívka obrátila se zářivým úsměvem, dodala: „Ale budu muset jít, jakmile mě táta přijede vyzvednout.“

Úsměv pohasl a znovu ho vystřídal prázdný výraz. „No jasně.“

Při pomyšlení na to, jak si kluci dívku dobírali a jak osaměle vypadala, se jí to Vaka pokusila nějak vynahradit. „Třeba by tě mohl taky odvézt domů.“ Sotva to vypustila z úst, už toho litovala; často slýchala rodiče lamentovat nad cenami benzínu. Nemohla po tatínkovi chtít, aby si kvůli její spolužačce zajel, zvláště teď, kdy jim po koupi nového bytu zbylo tak málo peněz. „Bydlíš daleko?“

„Ne. Tamhle vzadu.“ Dívka ukázala na školu, zřejmě směrem k řadě domů, kterých si Vaka všimla, když o přestávce obcházela školní budovu zezadu. Od školy je dělil vysoký plot, na jehož opačné straně se válely nejružnější odpadky: rozpadající se vybledlé krabice, kusy papíru, plastové tašky a suché listí. Vace odpadky vadily, byly hnusné, ale tohle bylo jedno z mála míst na hřišti, kam nedolehly posměšky kluků, tak došla k plotu a zadívala se skrz něj bez ohledu na odpadky.

Když si ty domy prohlížela, byla vděčná, že rodiče nekoupili jeden z nich. Vypadaly stejně omšele a zchátrale jako ten plot; jejich nátěr se loupal, zahrádky připomínaly džungli. Zahlédla zrezivělý gril stojící na zapleveleném trávníku; vypadalo to, jako by plevel prorůstal jeho mřížkou. Ve špinavých oknech visely nakřivo ušmudlané záclony. Některá okna místo nich zakrývaly deky, jiná noviny nebo kusy lepenky. Znepokojená tím pohledem se Vaka

otočila a vrátila k ostatním dětem, které se chovaly, jako by neexistovala.

Ta ulice však měla jednu výhodu: byla kousek od školy. Třeba by si mohla zavolat od té spolužačky z domova? Bylo to jenom pár minut chůze a tatínek by nestál moc daleko, kdyby přijel, zatímco by byla pryč. Vaka sebrala odvalu a zeptala se: „Hele, nenechala bys mě zavolat od vás?“

Vyděšený pohled, který ta žádost vyvolala, ji vyvedl z míry. „Ode mě z domova?“ Dívka polkla a sklopila zrak. Zírala na své rukavice a kroutila zmrzačenou rukou. „A nemohly bychom prostě počkat tady? Tvůj tatka určitě brzo přijede.“

„Snad jo.“ Vaka si znovu nadhodila na zádech školní batoh. Čím dál víc ji tížil na ramenou, jako by ho táhly k zemi všechny ty minuty, které už strávila čekáním. „Kdybys mě nechala zavolat, mohly bychom si pak jet hrát ke mně.“ Vaka odhadla, že by spolužačka mohla být vděčná za možnost na chvíli uniknout z jednoho z těch hrozných domů. Důvodem, proč ji tak polekala Vačina žádost, mohlo být to, že nechtěla, aby někdo viděl její pokoj.

Zdálo se, že se dívka nemůže rozhodnout, jak odpovědět. „Tak dobře. Ale musíš to zvládnout rychle. A jenom jestli si pak půjdeme hrát k tobě. Ale nesmíš dělat hluk. Táta nejspíš spí.“

Vaka přikývla, velmi spokojená s výsledkem a také s tím, že se sprátlí s někým ze třídy. Samozřejmě by se raději seznámila s jednou z ostatních dívek, zvláště těch zábavných a oblíbených, ale ty se k ní chovaly lhostejně – zjevně nepotřebovaly víc kamarádek. Nejspíš se ukáže, že je tahle holka v pohodě, přestože jí chybí prsty. Aspoň nebyla zlá.

Když však vyrazily, zmocnily se Vaky pochybnosti. Při vzpomínce na ty zchátralé domy pocítila silnou nechuť do jednoho z nich vstoupit. Bylo by lepší počkat na těch promrzlých schodech. Na to už ale bylo pozdě. Pozemek školy už nechaly za sebou a blížily se k domům. Teď kráčely na slunci.

Jenže místo aby se Vaka zahrála, byla jí s každým krokem větší zima.

Marně hledala nějakou záminku, proč se obrátit zpátky a nezranit dívčiny city. Její nová kamarádka také mlčela a zdálo se, že vnímá každý krok. Nevyměnily si ani slovo, dokud nestanuly na popraskaném asfaltu před jedním z domů. Vaka přejela pohledem po průčelí, opatrně, aby nepohnula hlavou, a spolužačka si nevšimla, co dělá. Vypadalo to na největší barabiznu z celé ulice.

Dům měl dvě patra a byl obložený zrezivělým vlnitým plechem, který už léta neviděl ani kapku barvy. Předzahrádka byla nejzanedbanější ze všech, které Vaka to dopoledne viděla. Mezi pampeliškami, ptačincem a suchými keři ležela na boku tříkolka, stejně zrezivělá jako samotný dům. Skoro všechna okna byla popraskaná a na straně do ulice se nikdo neobtěžoval pověsit záclony. A jako by toho nebylo dost, visely přední dveře nakřivo na pantech. Celé to nahánělo strach.

Vaka pátrala v mozku po důvodu, proč by se měla obrátit, ale bylo už moc pozdě. Dívka na ni smutně pohlédla a řekla: „Tak pojd'. Tady bydlím. Nedělej hluk a buď rychlá. Pak můžeme jít k vám a hrát si, je to tak?“ Její bezbarvé oči zářily očekáváním a Vaka neměla jinou možnost než přikývnout.

Když dívku následovala, školní batoh ji táhl k zemi, jako by byl plný kamení, a srdce ji tížilo v hrudi. Každý krok byl utrpením. Měla stejný pocit jako vždycky, když dělala něco, o čem věděla, že to špatně skončí. Jako když její rodiče pořádali večírek a ona se při prostírání stolu pokusila odnést příliš mnoho talířů. Už když tu hromadu zvedala, věděla, že je moc těžká, ale stejně to udělala. A všechny talíře do jednoho se rozbily. Přesně tak se cítila teď.

Dívka se zarazila s rukou na klice. „Pojd'. A pamatuj si, musíme to zvládnout rychle.“ Vyslovila to skoro šepem, jako by se uvnitř ukrývalo monstrum, které si jich nesmí všimnout.

Vaka napjatě přikývla a udělala poslední krok do dveří. Okamžik nato byla uvnitř. Vyšla ze slunce do tmy. Přivítal ji pach cigaret a kyselý smrad, který ji přinutil nakrčit nos. Dívka za nimi zavřela dveře a tma ještě zčernala. Možná to bylo dobře. Skryje nepořádek uvnitř a Vačina spolužačka si nevšimne jejího znechuceného výrazu.

„Telefon je v prvním patře. Pojd’“, zašeptala dívka tak tiše, že ji skoro neslyšela. Zatímco si Vačiny oči zvykaly na tmu, všimla si, že se spolužačka rozhlíží na obě strany. Když Vaka okamžitě nezareagovala, netrpělivě jí pokynula. Už si sundala bundu, ale jenom jednu rukavici.

Vaka odtrhla pohled od rukavice, která ukrývala ruku s chybějícími prsty, a ostražitě vstoupila do chodby. Vtom jim nad hlavou zapraskala podlaha. Dívka prudce zvedla hlavu. Tvář se jí zkroutila hrůzou.

Vaka strnula a cítila, jak ji pálí oči, jako by se měla každým okamžikem rozplakat. Co tam pohledává? Unikl jí sten, tak tichý, že ho v tichu v domě nebylo skoro slyšet. Tohle byla strašná chyba. Horší než s těmi talíři. V zajetí paniky jí to pořádně nemyslelo. Jediné, co se jí honilo hlavou, bylo, že ani nezná dívčino jméno.

† † †

Hafnarfjörðurská policie žádá o pomoc při pátrání po pohřešované dívce. Vaka Orradóttir, osm let, byla naposledy spatřena dnes odpoledne ve tři hodiny, když odcházela ze školy v Hafnarfjörðuru a měla namířeno domů. Podle popisu je malá a útlá, má světle hnědé vlasy po ramena a na sobě červenou prošívanou bundu do pasu, červenou vlněnou čepici, džíny a růžové tenisky. Předpokládá se, že se stále nachází v uvedené oblasti. Každý, kdo má informace o jejím pohybu, ať kontaktuje hafnarfjörðurskou policii na čísle 525 3300.

2016

1. KAPITOLA

Huldar upustil na stůl svazek fotokopií. Kromě malé sbírky poloprázdných hrnků od kávy na něm skoro nic nebylo. V poslední době dostával většinou úkoly, o které nikdo v oddělení kriminálního vyšetřování nestál, jako třeba tuhle věc ze školy. Nakonec se tomu nejspíš všichni na stanici zasmějí, stejně jako jemu – vedoucímu oddělení, který upadl v nemilost. Teď seděl ve vyhnanství v zadní části otevřeného kancelářského prostoru, odkud sotva viděl na svou bývalou kancelář.

Dával si záležet, aby se tím směrem nikdy nepodíval. Samotný pád z kariérního žebříčku mu tak moc nevadil; na nervy mu mnohem víc lezli jeho bývalí podřízení, kteří se k němu teď chovali, jako by byl nakažlivý. Původně předpokládal, že se jeho vztah s kolegy vrátí do bodu, kde byl před jeho krátkým povýšením, ale to se zásadně mylil. Ticho, které se rozhostilo, jakmile vstoupil do místnosti, a šepot, který slyšel, když odcházel, byly tak nesnesitelné, že si občas dokonce přál, aby měl znovu velení.

Ale tyhle pocity nikdy netrvaly dlouho. Skoro okamžitě si vybavil, jak moc tu funkci nesnášel. Nekonečné formule, hlášení, schůze a nesmyslná byrokracie; kdyby ho předem varovali, co ta práce obnáší, nikdy by s povýšením nesouhlasil. Ale informace byly v té době bohužel nedostatkové zboží. Celý proces se smrskl na jedinou větu: *Co bys řekl na povýšení?* Velení potřebovalo urychleně sehnat někoho, kdo by vedl vyšetřování komplikovaných vražd, a protože většina služebně starších detektivů musela po

sérii skandálů odstoupit, padla volba na Huldara skoro nedopatřením. Místo univerzitního titulu nebo renomé vyžadovaného v jiných sektorech se velitelské schopnosti policejního důstojníka posuzovaly v podstatě podle věku nebo odsloužených let. Tyhle parametry se daly snadno porovnat. Po nedávném poprasku pojal Huldar podezření, že do výběru zahrnuli další snadno vyčíslitelné hledisko – výšku. Byl přesvědčený, že v jeho případě rozhodlo i to, že jeho hlava vyčnívá nad okolní dav. Měl se raději nahrbit nebo posadit. Pak by pořád měl svoji starou práci někde uprostřed žebříčku velení a nekrčil by se na nejnižší příčli.

Přesto Huldar nechoval žádnou zášť k těm, kdo mu tu šanci nabídli. Mohl ji snadno odmítnout. Nezlobil se ani na ty, kdo měli na svědomí jeho degradaci. To prominentní postavení mu nemohlo vydržet dlouho. Zkazil vyšetřování vraždy tak velkolepým způsobem, že by ho sotva mohl někdo trumfnout. Jediné přirovnání, které ho napadlo, když to vysvětloval jedné ze svých sester, znělo, že se zachoval jako chirurg, který by vběhl na operační sál se zvednutým skalpelem, aby provedl naléhavý zákrok, ale přitom by zakopl a nedopatřením uřízl pacientovi hlavu.

Nejhorší na tom bylo, že s sebou stáhl ke dnu Freyju, ředitelku Dětského domu. Agentura pro ochranu dětí jí neodpustila, že zastřelila na svém pracovišti člověka, a sesadila ji na pozici obyčejného dětského psychologa.

Vlastně mohli být oba vděční, že se neplouží po ulici a nehledají práci.

Ne že by Freyja byla vděčná. Při těch vzácných příležitostech, kdy se po osudných událostech v Dětském domě jejich cesty zkřížily, mu sotva věnovala pohled. Překypovala hněvem a nebylo pochyb, že byl namířený proti němu. Huldar se při té vzpomínce ušklíbl. Pořád choval naději, že by se mohli dát dohromady, navzdory trapnému začátku, nevyrovnané střední části a katastrofálnímu finále. Mohl vinit jenom sebe; jejich první

setkání udalo tón a bylo překvapivé, že si vůbec dokázal získat její sympatie, byť jen nakrátko. Nepotkal mnoho žen, které by měly zájem o policistu, a poté co se spálil při předchozích kontaktech se ženami v klubech, se při prvním setkání s Freyjou vydával za truhláře a strávil s ní noc pod falešnou totožností, protože jí navíc sdělil jen své prostřední jméno, Jónas. Celý ten trapný podvod se záhy provalil, když se jejich cesty zkrížily při vyšetřování vraždy, které mělo rozcupovat jejich profesní pověst na kusy: truhlář Jónas byl nucen představit se jako Huldar z úřadu policejního komisaře.

Ale to, co se stalo jednou, by se mohlo stát znovu. Třeba dostane další šanci. To pomyšlení mu zvedlo náladu.

Usmál se na mladého policistu sedícího proti němu. Mladík jeho úsměv nesměle opětoval a pak znovu sklopil zrak k počítači. Monitor nemohl ukazovat nic zvlášť zajímavého; nastoupil do oddělení kriminálního vyšetřování tak nedávno, že měl ještě nižší šarži než Huldar – nejnižší, kterou mohl dostat. Ale přestože byl ten zelenáč momentálně jediným člověkem na oddělení, jemuž se dostávalo méně respektu než Huldarovi, nebylo pravděpodobné, že by tenhle stav věcí trval dlouho.

„Máš fofr?“ Huldar si dával záležet, aby mu do hlasu nepronikl posměšný tón. Ten kluk byl absurdně citlivý. Neškodilo by ho trochu zocelit, ale toho se mohl ujmout někdo jiný. Huldar toho měl na přemýšlení dost i bez starostí o detektivy, kterým ještě teklo mléko po bradě.

„Ano. Ne.“ Mladíkovo čelo nad monitorem zrudlo.

„Tak ano nebo ne?“

„Ne. Fofr nemám. Ale pořád je co dělat.“

„Víš, když nemáme moc nebo nic na práci, taky na tom něco je. Aspoň z pohledu veřejnosti.“ Huldar se posadil a přitáhl si dokumenty. Čím dříve ten nesmysl vyřeší, tím líp. Potlačil povzdechnutí, když přebíhal pohledem dětský rukopis na první straně. *V roce 2016 už nebudou potřeba auta. Nahradí je vrtulníky poháněné solárními bateri-*

emi. Najde se léčba na rakovinu a všechny další vážné nemoci. Nikdo neumře dřív než ve sto třiceti. Island bude nejlepší země na světě! Elín, 9.C. Podpis provázela dvě srdíčka a dva smajlíky. Nevzpomínal si, že by se při své práci někdy předtím setkal se smajlíkem.

„Vyměnil bys auto za solárně poháněný vrtulník?“ Huldar odtáhl stranou dvě lišty v žaluziích a podíval se z okna. Šedý zimní den mohl sotva poskytnout dost energie na to, aby takový vrtulník vzlétl, natož aby se udržel ve vzduchu.

„Cože?“ Mladíkův tón naznačoval, že to považuje za nějakou zkoušku.

„Ale nic.“ Huldar neměl sílu mu to vysvětlovat. Předchozí večer zašel s pár kamarády do baru, zdržel se až do noci a vypil příliš mnoho piv. Buď ten kluk neslyšel o případu, který Huldar dostal, nebo měl dlouhé vedení.

„My máme k dispozici vrtulník?“

„Ano.“ Huldar své odpovědi okamžitě zalitoval a opravil se: „Ne. Nemáme vrtulník. Jenom jsem musel přechíst předpovědi budoucnosti napsané před deseti lety partou školáků. Tohle je jedna z nich – že budeme cestovat v solárně poháněných vrtulnících. Zdaleka to není nejhlupejší nápad, na který jsem při tom čtení narazil.“

Mladík popojel s židlí ke straně, aby viděl Huldarovi do obličeje. Jmenoval se Gudlaugur, ale na stanici mu přes jeho protesty nikdo neřekl jinak než Gulli. Nepochybně zůstane Gullim, dokud se neprosadí jako platný člen týmu, pokud se vůbec prosadí. Ne každý kurz úspěšně absolvoval. „Proč to musíš dělat?“

„Protože mezi nimi našli divný vzkaz a ředitel kontaktoval policii.“ Huldar podal Gullimu fotokopii dopisu s vrtulníkem. „V té době měla jejich škola partnerskou školu ve Státech a jednou z jejich společných aktivit bylo zakopání časové kapsle na hřišti. V plánu bylo vykopat ji po deseti letech a porovnat tehdejší představy dětí o budoucnosti s realitou. Žáci devátého ročníku sepisovali svoje úvahy o tom, jaký bude Island v roce 2016, a pak vložili dopisy

do časové kapsle. Na tom by nebylo nic špatného, kdyby si jeden z nich nejspíš nevzal do hlavy, že předpoví nějaké vraždy. Mým úkolem je najít autora, aby psychiatři určili, jestli představuje hrozbu. Osobně o tom pochybuju, ale stejně se na to musím podívat.“

„A koho říká, že zabije?“

„Je jich celý seznam. Zmínil šest lidí. Neuvedl vlastně jejich jména, jenom iniciály. A ve dvou případech jenom jednu iniciálu.“ Huldar zalistroval v papírech, aby našel ten výhrůžný dopis. Škola mu od všech ostatních dala fotokopie, jen tenhle měl v originále. Sekretářka se zamračila, když mu ho podávala, a pak se zatvářila, jako by se jí ulevilo, že už je to problém někoho jiného.

Gudlaugur sledoval, jak listuje hromádkou. Huldar nemohl popřít, že je to příjemný pocit, když konečně některý z kolegů jeví zájem o to, co dělá. To se mu už dost dlouho nestalo. Škoda že tenhle případ byl taková ztráta času.

„Proč se prostě nezeptat toho žáka, který to napsal? Nemělo by být těžké ho vystopovat.“

„Ten dopis není podepsaný.“

„A co tedy uděláš? Zjistíš, čím podepsaný dopis v té časové kapsli chybí? Porovnáš rukopis se starými domácími úkoly?“

„Něco takového. Je tam o jeden dopis víc, než kolik bylo v tom devátém ročníku žáků, což naznačuje, že ten pisatel odevzdal dva. Takže musím porovnat výhrůžný dopis s ostatními z kapsle. Škoda že všechny ty děti mají tak mizerný rukopis. Nebo aspoň kluci.“

„Byl to kluk?“

„To předpokládám, vzhledem k tomu, jak je to načmárané. Nebo možná dívka, která psala levou rukou.“

„Nějaké otisky?“

Huldar se zasmál. „Jo, jasně. Určitě mi dovolí zaměstnat laborku snímáním otisků z pětadesáti dopisů napsaných bandou pubertáků. Na to bych potřeboval aspoň

jednu mrtvolu, ale nejlíp všech šest.“ Vytáhl výhrůžný dopis a znovu si ho pro sebe přečetl. *V roce 2016 umřou tihle lidi: K, S, BT, JJ, SV a I. Nikomu nebudou chybět a mně už vůbec ne. Nemůžu se dočkat.* Žádné srdíčko ani smajlík.

„Takže předpokládáš, že všichni ti lidé jsou pořád naživu?“

„Jsem si tím celkem jistý, i když vzhledem k tomu, že se kromě těch iniciál nemám čeho chytit, na sto procent to nevím.“ Huldar podal dopis Gudlaugurovi. „Sekretářka z té školy tvrdila, že v posledních deseti letech nebyl zabit nikdo s těmi iniciálami. Dodala, že jediný muž se jménem začínajícím na K byl zavražděn v roce 2013, ale pachatele se podařilo usvědčit a nešlo o jejich bývalého žáka ani nikoho ve správném věku. Samozřejmě to osobně prověřím, ale dokonce i školní sekretářka by měla být schopná projít si krátký seznam lidí zavražděných v téhle zemi.“

Gudlaugur mlčel, dokud dopis nedočetl. Pak pohlédl s nečitelným výrazem na Huldara. Obličej měl stále měkký, nos a tváře poseté pihami a na bradě nebylo vidět ani náznak strniště. Táhl mu na třicet, takže mu bylo jenom o něco víc, než kolik by anonymnímu pisateli toho dopisu bylo dnes. „Existuje jedna stránka na Wikipedii.“ Gudlaugur se znovu začervenal, takže vypadal ještě mladší. „O islandských vraždách.“

Huldar zvedl obočí. „Vytvořil jsi ji ty?“ zeptal se trochu posměšně.

„Ne. Jenom jsem tě na ni chtěl upozornit. Ušetříš si čas, když si zkontroluješ jména obětí vražd na Islandu tam.“

Huldar zalitoval, že se na okamžik neubráníl posměchu. Měl by se s tím mladíkem raději spřátelit – pár spojenců v práci by se mu hodilo. Ale nebyl čas pokusit se to odčinit. Koutkem oka zahlédl, jak se k nim blíží Erla oblečená v bundě. Vyslal k nebesům zoufalou modlitbu, aby se ho nepokusila vytáhnout z kanceláře s sebou. Právě zvenku přišel a předpovězená bouře už začínala ukazovat drápy. Ale tohle nebyl jeho šťastný den.

Byla to pětáctýřicátá oblast nízkého tlaku, která Island té zimy zasáhla. Každá se zdála být silnější než ta předchozí. Jeden by si myslel, že bohové počasí mají s ostrovem nějaký spor a řeší ho bojem. Jakoby na důkaz toho podezření vmetl poryv větru Huldarovi do tváře suchý list. Studený a slizký se mu přilepil na tvář. Když zvedl zmrzlé prsty k obličej, přilepil se list na ně. Divoce zamával rukou a list odlétl přes zahradu.

„Našel jsi něco?“ Erla měla co dělat, aby udržela rovnováhu. Její dlouhá policejní bunda se chovala jako plachta a ona se stavěla bokem proti větru, jak se celkem pochopitelně snažila neupadnout před ním na obličej. Jejich vztah byl trochu napjatý od chvíle, kdy ho sesadili a ji jmenovali na jeho místo. Trapně se cítila jenom Erla; on nepocítoval žádnou zášť. Někdo tu práci dělat musel, tak proč ne ona? Podle jeho názoru byla na tu roli trochu neotesaná a netaktní, ale možná ji vybrali i proto. Na policejní šéfy byl vyvíjen tlak, aby se povyšovalo víc žen, a s Erlou dostali to nejlepší z obou světů: ženu, která se chovala stejně hulvátsky jako její mužští kolegové.

„Ne. Nemůžu najít vůbec nic. Aspoň nic zlověstného. Je to jenom obyčejná zahrada s obyčejnými krámy.“ Kývl směrem k otlučené trampolíně bezpečně upevněné na druhém konci trávníku. Zjevně to bylo už dávno, co na ní skákalo nějaké dítě; látka shnila a zbyla jenom kovová konstrukce a několik per. Huldar poklepal na vršek zrezivělého grilu, ale neobtěžoval se upoutat Erlinu pozornost k vířivce, protože ji nemohla přehlédnout. Nikdo nemohl nevidět, jak obyčejná ta zahrada je. „Musí to být nějaký žert, nemyslíš?“

„Žert?“ Erla se rozhlížela po zahradě, aby se nemusela podívat Huldarovi do očí. Zpod kapuce sledovala, jak Gudlaugur štourá klackem v keři bez listů při hledání kdoví čeho. Erla se obrátila zpátky k Huldarovi a pečlivě

se mu soustředila na bradu, ne na oči. „Nechápu, co je na tom vtipného, krucinál.“

Huldar pokrčil rameny. „Ani já ne. Asi nic.“ Těžko ho mohlo pobavit, že ho někdo vylákal v takovém počasí ven. Účelem toho žertu rozhodně nebylo vyvolat vřelé pocity k jeho autorovi. Cestou sem mu Erla pověděla, že krátce po poledni přišla zpráva adresovaná přímo jí, v níž stálo, že je v té zahradě něco, co by mohlo policii zajímat. Dopis nebyl podepsaný a neobsahoval žádné další podrobnosti. „Neměli bychom to tady zabalit?“

Erla se mu konečně podívala do očí a Huldarovi došlo, že měl radši držet pusy.

„Ne. Prohledáme to tady důkladněji, sakra.“

„Fajn. Žádný problém.“ Huldar zkřivil rty v úsměvu, který skoro okamžitě zmizel; bylo těžké předstírat, že mu nevadí, že tam musí zůstat. Nespouštěl oči z Erly. Ve vichřici se sotva držela na nohou, ale zjevně byla odhodlaná odvést co nejlepší práci. Obrátil se zpátky k dlažbě terasy a snažil se najít možné úkryty. Usnadnilo by jim práci, kdyby měli představu, co hledají.

Od vířivky k němu dolehl nějaký šramot a Huldar uviděl, jak se její víko lehce nadzvedlo a pak se znovu zaklaplo. Přes kvílení větru uslyšel zavržení pantů. V obložení vířivky byla malá dvířka, která Huldar ještě neprozkoumal, tak k nim došel, sledován z prvního patra ostřížím zrakem majitele domu. Ten muž jménem Benedikt nebyl jejich návštěvě příliš nakloněn, zdálo se, že nedokáže pochopit, co přesně se tam děje. Zdálo se nepravděpodobné, že by mohl mít s tím anonymním oznámením něco společného; tak upřímný úžas by těžko předstíral. Vypadal jako člověk, který šel nedávno do důchodu, jeden z těch panovačných starých páprdů zvyklých, že je všichni poslouchají, a pak si těžko zvykají na to, že ty časy jsou už pryč.

Huldar na něho znovu zamával a usmál se. Odpovědi mu bylo zamračení a gesto, které nejspíš mělo zname-

nat, že má nechat vířivku na pokoji. Ten muž si nemohl myslet, že se Huldar chystá skočit dovnitř; nepochybně mu dělalo větší starosti, co by se stalo s víkem, kdyby si pohrál se sponami, jež ho držely. Huldar, který neměl v úmyslu se jich dotknout, na něj kývl, aby ho uklidnil.

Za těmi malými dvířky byla jenom pumpa a hadice. Když Huldar strčil hlavu dovnitř, aby se přesvědčil, že se za změtí trubek nic neukrývá, uhodil se tvrdě o dřevěné obložení, které na protest zavržalo. Začínalo být jasné, že se honí za přeludem. Kdyby mu někdy padl do rukou člověk, který ten dopis napsal, byl by v pokušení udělat mu stejnou bouli jako tu, co se mu teď tvořila na hlavě. Jedna rána pěstí by mu sotva mohla uškodit. Jeho pověst už byla beztak v troskách.

Huldar zavřel dvířka a napřímil se. Mnul si bolavé místo na hlavě a rozhlížel se po šeré zahradě. Pročesali ji docela pečlivě, pečlivěji než zahrádku před domem. Doufal, že si Erla nevezme do hlavy pročesat ji ještě jednou. Ten staroch stál celou dobu u okna a v pravidelných intervalech na ně štěkal, aby dávali pozor na květiny, což bylo vzhledem k ročnímu období dost k smíchu. Ze záhonů trčely jenom holé stonky.

Huldar si uhladil vlasy dozadu, ale vítr mu je znovu sfoukl do čela. Zbytečná námaha, jako celý tenhle úkol. Kam by se měl podívat teď? Chodil po zahradě a snažil se objevit možný úkryt. Erla a Gudlaugur bloumali sem a tam stejně bezcílně, mladík stále s klackem v ruce. Huldar se vrátil, posadil se na vířivku a vychutnával si proudy teplé páry vycházející okolo víka.

Nebylo tam nic zajímavého.

Ten dopis musel být špatný vtíp – pokud se sem někdo nedostal před nimi a neodstranil to, co měli najít. Třeba nějaký rodič objevil v pokoji svého potomka drogy a chtěl je předat policii tak, aby nedostal dítě do maléru. Potomek ho mohl sledovat a drogy sebrat. Nepravděpodobné. Velmi nepravděpodobné. Pro rodiče by bylo mnohem

jednodušší spláchnout drogy do záchodu než s nimi dělat takové ciráty.

Vítr bez varování ustal a horká pára vystoupala Huldarovi po těle až do obličeje. Přinesla s sebou odér, který poznal. Kovový pach krve.

Vyskočil na nohy a odjistil víko. Z prvního patra se ozvalo naléhavé bušení na okno.

Chvilku trvalo, než Huldar rozeznal, co to ve vířivce plave, ale jakmile jeho mozek zpracoval neuvěřitelné informace, které přijal, udělal podvědomě krok dozadu a pustil přitom těžké víko. Vítr využil šance a mrštil jím dozadu tak prudce, až se ulomily panty. Víko, visící na jediné sponě, se začalo smýkat sem tam po dlažbě. Když však Huldar vzhlédl, aby viděl reakci majitele, nenašel ve starcově tváři vztek, ale úžas.

Úžas a hrůzu.

Huldar chvatně chytil víko a bojoval s ním, aby ho vrátil na místo. Křikl na Erlu a Gudlaugura o pomoc. Do víka se opřel další poryv větru. Svaly na pažích měl v jednom ohni. Nedokázal však odtrhnout oči od hladiny ve vířivce. Pocítil silnou touhu hned se vrátit k té triviální školní záležitosti.

Protože ve vodě rudé krví plavaly dvě lidské ruce.

2. KAPITOLA

V Dětském domě byl už několik dní klid a tohle ráno nebylo výjimkou. Freyja přišla jako poslední a hlavní dveře se od té doby neotevřely, zatímco telefon v recepci tvrdohlavě mlčel. Bylo to, jako by zima vysála z osob zneužívajících děti veškerou energii. Přestože měla Freyja nekonečného cyklu střídajících se vánic a tání plné zuby, byla připravená tomu počasí odpustit, pokud by skutečně mělo takový efekt. Viděla už příliš mnoho zlomených dětí, slyšela příliš mnoho ponurých popisů zneužívání, než aby za to nebyla vděčná. Pokud by byl výsledek takovýto, uvítala by jakékoli počasí světa.

Nápor větru zalomcoval okny, jako by okamžitě přijal její pozvání. Freyja si povzdechla. Netěšila se na nevyhnutelnou otravu se škrabáním čelního skla a v duchu se modlila, aby topení v tom jejím starém vaku pro jednu fungovalo. Při tom pomyšlení se otrásla. Pro zahřátí si připomněla, že zima má i svoje světlé stránky. Dokud bude počasí takhle špatné, bude mít pokoj od otravných přátel, kteří ji věčně chtěli tahat po všech kopcích do deseti hodin chůze od Reykjavíku, o nichž se doslechli.

„Freyjo, na tvém místě bych uklidila všechno, co se dá rozbít. Mám dojem, že máš návštěvu.“ Elsa, nová ředitelka centra, stála ve dveřích stísněné malé kanceláře, kam Freyju uklidili po jejím sesazení. Tato asi padesátiletá žena bývala šéfkou Agentury na ochranu dětí, než po tom debaklu nastoupila na Freyjino místo. Nepovažovalo se

za vhodné, aby byl ředitelem centra člověk, který někoho zastřelil. Přestože šlo o sebeobranu. Její šéfové se báli reakce médií, jež by mohla zpochybňovat její vhodnost pro tu roli. O to víc, že její bratr Baldur pobýval ve vězení. Nejhorší obavy agentury se naštěstí nepotvrdily, ale mezitím už přišla o práci, kterou milovala.

„Cože? Neposlouchala jsem tě.“ Její otupělost nakrátko vystřídalo překvapení, ale to nevydrželo dlouho. Za chvíli bude zase tupě zírat na monitor a rozjímat nad svým osudem. Takhle bude od teď vypadat její život? Skončí jako zaměnitelné kolečko v mašinerii sociálních služeb? Nebo snad ani ne kolečko, jenom malý zoubek? Ta mizerná nálada nijak nesouvisela s její šéfkou. Elsa byla milá a stala se z ní výborná ředitelka. Ne, šlo prostě o to, že její kariéra, teď na mnohem nižší úrovni, než by se jí líbilo, stagnovala. Výstřel, který vypálila, se bude Dětským domem rozléhat celá léta. V poslední době si pohrávala s myšlenkou, že se vrátí na univerzitu a začne od píky v jiném oboru, ačkoli nevěděla v jakém. Nedokázala si představit sebe samu jako geoložku nebo účetní. Měla talent na nahlížení do myslí dětí a dospívajících, ne na analyzování kamenů nebo tabulek s čísly.

„Právě zaparkoval venku. Tvůj přítel, ten smolařský polda.“

„Huldar?“ Freyja se instinktivně ušklíbla. „Není můj přítel. Spíš naopak. Musel přijet za někým jiným.“

Elsa mlaskla. „O tom pochybuju.“ Zvedla hubenou paži a ukázala z okna. „Je to on, ne?“ Ta žena vážila sotva padesát kilo. Neměla na sobě ani gram masa navíc, aby zamaskoval nebo změkčil její výraz, a její tvář se proto zdála být až příliš živá. Snažila se skrýt svou kostnatou postavu pod volnými šaty ve stylu hippies, ale i ty občas prozradily, co je pod nimi. Krátký sestřih jen zdůrazňoval její vzezření vězně po hladovce, zvlášť když si oblékla něco oranžového.

Freyja krátce vyhlédla ven. Huldar se tam pral s větrem

o dveře policejního auta a snažil se je zavřít. „Ach, bože. Nechci s ním mluvit.“

„Jestli chce on mluvit s tebou, nemáš moc na vybranou, tedy pokud je tu služebně. Nemusím ti připomínat, jak je důležité udržovat dobré vztahy s policií.“ Z Elsina výrazu bylo patrné, že do tohohle Freyja nemá co mluvit.

Ředitelka se vytratila, než Freyja stačila vznést jakékoli další námitky, a nechala ji tam sedět a modlit se, aby Huldar přijel za někým jiným. Slyšela, jak se otevířely hlavní dveře, a pak blížící se hlasy Elsy a Huldara. Než stačila dokončit modlitbu, stáli ve dveřích, její šéfka zastíněná policistovou urostlou postavou. Vypadal přesně stejně, jako když ho viděla naposledy: unavený a ztrhaný. Kupodivu mu to slušelo. Zнала ho už dost dobře na to, aby si uvědomovala, že je to jeho obvyklé vzezření. Dokonce i u soudu, oblečený v obleku, působil dojmem člověka, který by potřeboval jít rovnou domů do postele.

Černé kruhy pod očima, strniště, rozčuchané vlasy.

Freyju rozčilovalo, že tohle je přesně její typ, znavený, ale aktivní muž, který v posteli nemarní čas zíváním. Aspoň dřív nemarnil, jak věděla z vlastní zkušenosti, i když to byla známost na jednu noc. Byla to však jeho vina, že se zachoval jako takový idiot. Idiot, ale neuvěřitelný v posteli. Než se nechala unést těmito myšlenkami, připomněla si, že to on má na svědomí její současnou situaci; vedl vyšetřování případu, který ji stál práci.

„Vás dva nemusím představovat. Freyjo, buď mu prosím nápomocná.“ Ani zmínka o tom, co to bude zahrnovat. Elsa se obrátila a nechala je o samotě.

Huldar se rozpačitě usmál. Neměl na ni takový vztek jako ona na něho. Vlastně se nezlobil vůbec, soudě podle jeho neustálých pokusů obnovit jejich známost. Od chvíle, kdy vystřelila z té zbraně, se setkávali mnohem častěji, než by se jí líbilo. Oba byli předvolaní jako svědci v soudním procesu s mužem, jehož postřelila, a následně v mnohem kratším procesu s jejím bratrem Baldurem,

obviněným z nelegálního držení střelné zbraně. K jeho dřívějšímu trestu mu přidali dvanáct měsíců. Tohle nesla Freyja nejhůř, přestože to Baldur snášel statečně. „Dá mi to víc času na přemýšlení,“ ujistil ji. Freyja se ani neodvážila představit si, co tím myslí. Možná se na ni Baldur nezlobil proto, že se aspoň pokusila lhát o původu té zbraně, tvrdila, že ji našla někde ležet. Tomu parchantu Huldarovi musela přičíst k dobru, že se ji pokusil podpořit a nepravdivě vypověděl, že nemá ponětí, jak se zbraň dostala Freyje do ruky. Ničemu to však neprospělo a to, že mu byla zavázaná, ještě posílilo její vztek. Baldurův osud zpečetila přítomnost jeho otisků na zbrani a ona jen o vlásek unikla obvinění z křivého svědectví. To byl argument pro její odvolání z funkce ředitelky.

„Můžu dál?“

„Ano, jistě,“ odvětila chladně.

„A nemohl bych se i posadit?“

Stejně chladným tónem zopakovala „Ano, jistě,“ a dívala se, jak si dělá pohodlí. „Jak ti můžu pomoci?“

„Dobrá otázka.“ Huldar položil na stůl list papíru. Při pohledu na tu čmáranici si Freyja vybavila, že už dřív odhadla, že Huldar bude mít strašný rukopis. „Hodil by se názor dětského psychologa na případ, který vyšetřuju.“ Věnoval jí stejný rozpačitý úsměv, jako když stál ve dveřích. „A jiného než tebe neznám.“

„Chápu.“ Freyja se rozhodla, že to nechá být. Čím méně řekne, tím lépe. Nechtěla v něm vzbudit dojem, že je nakloněná přátelskému rozhovoru.

„No, takže... Než začnu... Jak se máš?“ Bez mrknutí snesl její pohled. Velká část šarmu toho parchanta pramenila ze soustředěné pozornosti, kterou jí věnoval, jeho nepřítomný výraz byl rázem pryč. Nepochybně se tak choval ke všem ženám.

„Dobře. Skvěle.“ Neobtěžovala se oplatit mu zdvořilost tím, že by se zeptala, jak se má on.

„A tvůj bratr?“

„Dobře. Skvěle. Na co ses chtěl zeptat?“

Zdálo se, že její úsečné odpovědi Huldarovi vůbec nevadí. Jen se znovu usmál a pak vysvětlil: „Mám tady dopis napsaný čtrnáctiletým děckem, nejspíš klukem. Potřebuju vědět, jestli by bylo dobré brát ho vážně.“

„Ukaž mi to.“

Huldar jí papír podal. Přečetla si text a vrátila mu ho. „Před jakou dobou to bylo napsané a za jakých okolností?“

„Skoro na den před deseti lety.“ Odvyprávěl jí příběh časové kapsle. Freyja bez zájmu naslouchala.

„Obávám se, že ti nemůžu pomoci. Tohle mi neposkytuje dost informací. Ale nemyslím si, že by ses tím měl nechat připravit o spánek. Spousta dospívajících sní o tom, že jednoho dne zabije své nepřátele, ale prakticky nikdo to nedovede do konce. Musel bys znát pozadí – pokud to dítě mělo vztek, když to psalo, třeba kvůli něčemu, co lidé na tom seznamu toho dne udělali, nebyl by důvod k obavám. Pisatel to ze sebe jenom potřeboval dostat. Na druhou stranu, jestli to dítě v sobě chovalo nenávist dlouhou dobu, bylo by to znepokojivé. Ale to je nepravděpodobné. Muselo by mít hodně silnou motivaci, aby dokázalo někoho takhle nenávidět celé desetiletí. Strašně silnou.“

„Takže je naděje, že mi jednoho dne odpustíš?“ Huldar se smutně usmál.

„Řekla jsem, že to chce hodně silnou motivaci, ne že je to nemožné.“ Úsměv z jeho tváře zmizel a Freyja svých slov okamžitě zalitovala. Popravdě bylo dost těžké dál se zlobit na někoho, kdo seděl přímo před ní. Zášť se jí mnohem snáz pěstovala, když byla sama. „Každopádně bych se na tvém místě snažila vystopovat toho konkrétního jedince. Nepředpokládám, že z toho něco bude, ale aspoň budeš moci tu věc uzavřít a věnovat se dalším případům. Počítám, že toho má policie na talíři víc než dost.“

„Vlastně ani ne. Tohle počasí má vliv na zločinnost. Vedeme teď jedno velké vyšetřování – pořádně děsivý případ –, ale já nejsem členem vyšetřovacího týmu. K jeho

počátku jsem se připlétl jenom náhodou. Už mi nesvěřují nic důležitého.“ Tentokrát měl Huldarův úsměv naznačit, že mu to nevadí, ale jeho nedostatek přesvědčivosti jen zdůraznil, jak moc mu to leží v žaludku.

Přestože Freyja ten pocit znala až moc dobře, neřekla to nahlas. Kdyby jen na okamžik spustila svůj štít, ani by se nenadála a celá její obrana by se zhroutila. Potřebovala však rameno, na němž by se mohla vyplakat, někoho, kdo by naslouchal jejímu fňukání o ztrátě práce a navíc ji chápal. A takový člověk seděl naproti ní. Její kamarádky byly k ničemu; předstíraly soucit, ale jakmile otevřely ústa, prozradily se. Podle jejich názoru si za to všechno mohla sama. Bylo to její rozhodnutí vyspat se s truhlářem Jónasem, ze kterého se vyklubal policajt Huldar, to ona se rozhodla smířit se s ním, přestože všechno naznačovalo, že si s ním jenom koleduje o malér, a ona stiskla spoušť. Nebyla to vina nikoho jiného. Takže by prostě měla přijmout, co se stalo, přestat fňukat a začít s nimi chodit na jógu. Jediný člověk, který by jí možná byl ochotný naslouchat, byl její bratr Baldur, ona se však nedokázala přinutit, aby si mu postěžovala – i když si své problémy zavinil sám, prostě jí to nepřipadalo vhodné. Nakonec se Freyjiným nejlepším důvěrníkem ukázala být jeho fenka Molly. I když měla sklon během Freyjiných monologů zívat, dělat obličej a převalovat se, aspoň ji nikdy nekritizovala ani jí nedávala pitomé rady.

Než však mohla Freyja podlehnout pokušení vylít si srdce, Huldar pokračoval: „Každopádně si jsem jistý, že tě to nezajímá, takže se budu držet tématu.“

Freyja se musela v duchu usmát. Nevědomky se připravil o šanci nastolit během téhle návštěvy příměří. A ona si dá zatracený pozor, aby nedostal další příležitost.

„Mám další dopis, který vypadá jako napsaný stejným dítětem, pravděpodobně téhož dne. Ale rád bych znal tvůj názor. Myslíš, že to mohl být tentýž člověk?“ Podal jí druhou fotokopii.

„No, rukopis je podobný. Ale obsah se liší. Nejsem soudce. To nemáte u policie žádné experty?“

„Copak o to, jenže já doufal, že v těch dopisech postřehneš něco, co by naznačovalo, že by to mohl být ten samý kluk.“

Freyja přelétla načáraný text pohledem. *V roce 2016 bude jaderná válka. Na Islandu bude zima, ale líp než ve všech ostatních zemích, kde všichni umřou. Místo aby šli zločinci do vězení, budou je posílat do ciziny. A tam umřou taky. Thröstur, 9.B.* „Mohl by to být stejný člověk. Rozhodně to svědčí o stejné negativitě. Byly ostatní dopisy taky tak pesimistické?“

„Ne. Dobře, jeden nebo dva, ale ne tak moc. Spousta z nich předpovídala, že Island vyhraje mistrovství světa v házené, či popisovala divné a úžasné dopravní prostředky či zdroje ekologické energie a tak podobně. Nebo jaké jídlo budeme v budoucnosti jíst. Naštěstí se většina těch předpovědí nevyplnila. Nebyl bych moc nadšený, kdybych se musel začít živit hmyzem a mořskými řasami.“

„Poptal ses na toho Thröstura ve škole?“

„Zatím ne. Chtěl jsem si nejdřív poslechnout tvůj názor. Měl jsem pocit, že bych je neměl znepokojovat možnostmi, že by se z jejich bývalého žáka mohl vyklubat sériový vrah. Takže není důvod k obavám?“

„Myslím, že ne. Jestli je to tentýž chlapec, musel být z nějakého důvodu našťvaný, když ty dopisy psali. To by vysvětlovalo tu negativitu. Pochybuju, že je za tím něco vážnějšího.“

„Dobře.“ Huldar nevypadal, že by se chystal k odchodu, přestože rozhovor zřejmě skončil. „To je dobře.“

„Ano, to je.“ Úsměv, kterým ho Freyja poctila, měl vypadat sarkasticky. Rozhodla se, že už nic víc neřekne, ale pak ji něco napadlo a dodala: „Předpokládám, že jsi prověřil, jestli někdo s takovými iniciálami neumřel za podezřelých okolností?“

„Ano, samozřejmě. Zatím se letos nic takového nestá-

lo.“ Přitáhl si fotokopie zpátky k sobě a stočil je do pevné ruličky. „Ale rok 2016 sotva začal. Kdo ví, co se semele? Doufejme, že ne jaderná válka.“ Usmál se a vstal.

Freyja ho sledovala s pocitem lítosti, který nehodlala rozebírat. Neměla skoro nic na práci a Huldar jí aspoň oživil nudný den. Když se ve dveřích ohlédl, dala si záležet na prázdném výrazu, aby to vypadalo, jako když ji těší, že z něho vidí záda. „Máš ještě něco?“

„Vlastně ano. Byla bys ochotná setkat se spolu se mnou s pisatelem toho dopisu, jakmile zjistím, kdo to je? Pokud je pořád trochu labilní, postřehla bys příznaky spíš než já.“

Freyja odpověděla bez přemýšlení: „Dobře. Neškodí být si jistý.“

Huldar se zatvářil potěšeně a Freyja si uvědomila, že nemá energii pěstovat v sobě deset let zášť. Ale než tu myšlenku stačila rozvinout, vyhrkl Huldar další otázku, zdánlivě bezděčně: „Jaký člověk by někomu usekl ruce?“

„Cože?“ Tak ji to šokovalo, až si myslela, že se přelechla.

„Kdo by byl schopný useknout někomu jinému ruce?“

„Hodně záleží na tom, jestli byla oběť v té chvíli živá nebo mrtvá.“

„Nejspíš živá.“ Potěšení se už z jeho tváře vytratilo.

Freyja o odpovědi neuvažovala. Koneckonců nevěděla o žádné studii, kterou by mohla citovat na podporu svého závěru. „Šílenec. Někdo vážně vyšinutý.“

3. KAPITOLA

Tentokrát e-mail neobsahoval žádný text, jen přílohu označenou *zrada.jpeg*. Pocházel od stejného odesílatele jako ty předchozí: *zúčtování@gmail.com*. První přišel krátce po půlnoci na Nový rok. Nebylo pochyb, že ho poslal nějaký Islandčan. Přestože byla ta zpráva krátká a věcná, nemohla být napsána za pomoci žádného překladače. Po každém z nich rozbolel Thorvaldura žaludek a žádné množství ginu s tonikem mu nemohlo přinést úlevu. Věděl to, protože to zkusil.

Už první zpráva ho zneklidnila, i když v té době předpokládal, že to musí být omyl. *Napsal jsi závěť?* Tato úvodní věta působila dojmem spamu; v průběhu let mu přišla spousta podobných e-mailů a pokaždé se divil, jak může být někdo takový idiot, aby se nechal nachytat. Jaký člověk by napsal závěť v reakci na nějaký e-mail? Ale pak četl dál: *Právě jsi viděl svůj poslední ohňostroj. Běž a oslav nový rok šampaňským. Jakmile budeš v rakvi, už si ho neužiješ.*

Už měl oslavu dávno za sebou, otevřel tu zprávu na Nový rok, ochromený kocovinou.

Následující e-maily byly na stejné téma. Výhrůžky blížící se smrti – podle jeho názoru poněkud předčasné. Bylo mu jenom třicet osm, jeho život nebyl ani v polovině a neměl v úmyslu zemřít dřív, než přijde jeho čas. Bylo směšné nechat se tím nesmyslem tak vykolet. Na to nebyl zvyklý. Zakládal si na tom, že jím nic neotřese: nikdy se nebál v kině, nikdy se nenechal pohnout k slzám a nikdy se nesetkal s horskou dráhou, která by mu zrychlila tep.

A v tom bylo jádro problému. Bát se mu bylo tak cizí, že když teď dovolil, aby se mu ten nesmysl dostal pod kůži, nevěděl, jak se úzkosti zbavit. Kdyby byl aspoň v lepším stavu, když otevřel ten první e-mail, neseděl by tu teď se sevřeným žaludkem, neschopný vzkaz i s přílohou prostě smazat. Tenhle pitomý útok na nervy spustila ta zatracená kocovina.

Jedinou útěchou bylo, že odesílatel nemohl vědět, jaký dopad jeho zprávy mají. Thorvaldur dosud odolával pokušení na ně odepsat, i když nutkání poslat zpátky řadu urážek bylo chvílemi hodně silné.

Zúčtování. Stopa musí být v tom slově. Neměl však důvod očekávat zúčtování, protože nikdy nikomu neublížil. Aspoň ne osobně. Z jeho práce státního zástupce samozřejmě vyplývalo, že někteří lidé cítili nutnost vyrovnat si s ním účty. Když o tom tak přemýšlel, muselo jich být hodně. Což nebylo spravedlivé, protože si za svoje problémy mohli jenom sami. Ale nemohl tu možnost ignorovat.

Zprávy však neobsahovaly jediný náznak, že by mohly pocházet od současného nebo bývalého vězně. Nic nenažnačovalo souvislost s nějakým soudním procesem. Jeho dvanáctiletá právnická kariéra ho navíc naučila, že zášť odsouzených bývá namířena jinam – na jejich komplice, svědky, policii nebo soudce, zatímco prokurátoři jí bývali většinou ušetřeni. Zdálo se, že zločinci nechápou, kolik moci se v té profesi skrývá. Možnost vznést obžalobu nebo ne. Rozhodnout se, který zákon uplatnit, zda obžalovaný dostane jen symbolický trest za napadení nebo skončí na dlouho ve vězení za pokus o vraždu. Posoudit, kdo bude souzen jako vůdce spolčení a kdo jako spoluviník. Tohle všechno zřejmě nikomu z nich nedošlo.

A co když ty e-maily posílal někdo, kdo si to uvědomil? Někdo, koho jedno z těch rozhodnutí tvrdě postihlo?

Ne. Nepravděpodobné. V očích těch, které obžaloval, byl pouhým bezvýznamným lokajem justičního systému. Mylná představa, ale jemu rozhodně vyhovovala.

„Neměl byste být u soudu?“ Do dveří strčil hlavu jeden z mladých úředníků, chlapec, který Thorvaldurovi mnohokrát asistoval, ale jehož jméno si za živého boha nedokázal zapamatovat.

Thorvaldur se snažil působit normálně a uvolněně. Poslední, co chtěl, bylo, aby se rozšířila fáma, že ho něco vykojelo. Měl pověst člověka, který nikdy neztrácí klid, a chtěl si ji zachovat. Odkášlal si a věnoval mladíkovi obvyklý pohrdavý pohled. „Případ odročili. Soudce je nemocný. Zavolal mi, že mě nebudou potřebovat.“

„Páni. On vám zatelefonoval osobně?“

„Co myslíte?“ Thorvaldur se ani nesnažil skrýt podráždění.

„No, já nevím. Myslel jsem, že na tyhle věci mají sekretářky.“

„Záleží na tom, s kým jednájí. Vám by soudce osobně nezavolal.“ Thorvaldur se na mladíka ani neobtěžoval podívat, když to říkal. Jen ať se červená. „Zavřel byste za sebou dveře? Mám dost napilno.“

Dveře se zaklaply zbytečně hlasitě, i když se nedalo říct, že by se přímo zabouchly. Ten kluk nebyl žádný hlupák, i když se ještě musel hodně učit.

E-mail byl stále otevřený na monitoru i s obsaženou přílohou se zlověstným názvem *zrada.jpeg*. Že by ty zprávy posílala bývalá přítelkyně, kterou rasil? Exmanželka? Určitě ne. Neměl ve zvyku chovat se k ženám špatně – upřímně řečeno k tomu ani neměl moc příležitostí. Po rozpadu manželství s Æsou, matkou jeho dětí, se ponořil do práce a nesnažil se vyhledávat ženy. Neměl chuť vymetat městské bary a už vůbec nestál o opilé ženštiny se spadlými bradami a skelnýma očima, zřejmě jediné, které přitahoval. Při těch vzácných příležitostech, kdy potkal ženu, která se mu líbila, nebyl jeho zájem nikdy opětován. Hluk v barech znemožňoval konverzaci, takže nemělo smysl pokoušet se je přesvědčit, že nedostatek přitažlivosti vynahrazuje úspěchem. Stále snil o tom, že

jednoho dne potká tu pravou, ale ta naděje během více než roku uplynulého od chvíle, kdy ho Æsa opustila, už značně vybledla.

Pomyšlení na Æsu okamžitě přivolalo trpké vzpomínky na jejich rozchod. Připadal si okradený – ne finančně, protože byl dost mazaný na to, aby nechal byt napsaný na své jméno a staral se o placení hypotéky, takže odešla s prázdnýma rukama. Ale rozvod ho připravil o děti. Nemělo ho to překvapit vzhledem k tomu, že soudy rozhodující o svěření do péče obvykle dávaly přednost matkám. Žena by se snad musela dostavit s injekční stříkačkou visící z paže, hašišovou dýmkou v puse, láhví vody v ruce a hliníkovou čepičkou na hlavě na obranu proti mimozemšťanům, aby byla shledána méně schopnou pečovat o dítě než muž. Navzdory tomu, že byl příkladný otec a vzorný občan, jeho šance získat jejich dvě děti do péče byly menší, než jaké má sněhová koule v pekle. Æsa, kterou považovali za vhodnějšího zákonného zástupce, byla nicka pracující na městském úřadu. Sotva se jí podařilo složit maturitu, zatímco on absolvoval práva jako čtvrtý v ročníku. A přestože se vzdal plánů na doktorát, jistě by ho také získal se ctí.

On byl nadaný, ona průměrná. On byl slušně zaopatřený, ona jako samoživitelka sotva vyšla s penězi. Přesto dostala děti do péče ona. Neuvěřitelné. Samozřejmě mu neprospěly její zmínky o tom, co popsala jako jeho přehnané pití, a protože byl muž, podrobili jeho životní styl mimořádnému zkoumání. Nevadilo, že to tvrzení byl naprostý blábol. Smírčí soudce ho spolkl i s navijákem navzdory Thorvaldurovým námitkám a charakterovému posudku od nikoho menšího než samotného nejvyššího státního zástupce.

Jeho e-mailová schránka pípla. Dostal další zprávu od *zúčtování*. Co se to sakra děje? Byl už skoro rozhodnutý předat to celé policii. Nebo to aspoň nahlásit svým nadřízeným. IT specialisté by určitě dokázali přijít na to,

kdo za tím stojí. Čeho je moc, toho je příliš. Thorvaldur si zamyšleně promnul bradu. Ale co když mu to posílala Æsa? Opravdu chtěl připomínat šéfům jejich ošklivý rozvod? Jeho přímá nadřízená byla přirozeně žena. Většinou spolu dobře vycházeli, uměl zamaskovat svůj názor, že nemá znalosti ani zkušenosti, které by se vyžadovaly od muže v jejím postavení. Ale kvůli boji o děti padl na jejich pracovní vztah stín a on si byl vědom, že se na něho začala dívat skrz prsty. Ženy mají sklon držet v takových chvílích při sobě. Byl to přírodní zákon, a proto bylo marné snažit se to změnit.

Mohly ty zprávy pocházet od ní? Od jeho šéfové? Thorvaldur potřásl nad tak absurdním nápadem hlavou. Jistěže ne.

Nebyly ani od šéfové, ani od Æsy, a nenapadala ho ani žádná dávná přítelkyně nebo zločinec, kterého obžaloval. Tak kdo je posílal?

Nikdo nemohl mít důvod chtít mu uškodit. Tak proč si nepospíšil a nenechal prošetřit původ zpráv? Kvůli hlodajícímu podezření, že to ve skutečnosti není omyl? Nebo strachu, že by vyšetřování mohlo odhalit něco, co by mělo raději zůstat skryté? Samozřejmě že to bylo tak. Odesílatel se nijak netajil tím, že na něho něco má. Ale Thorvaldur si nedokázal představit, co by to mohlo být. Třeba něco, nad čím by klidně mohl mávnout rukou. Muselo by to být něco hodně závažného, aby to mohlo ohrozit státního zástupce s tak dlouhou, a, jak byl osobně přesvědčen, zatraceně úspěšnou kariérou.

Nikomu nebylo nic po tom, že ten úspěch pramenil zčásti i z jeho zvyku přijímat nejméně náročné případy. Nezdálo se, že by si toho někdo všiml. Pokud si o tom kolegové nešeptali za jeho zády.

Takže k tomu všemu začne být ještě paranoidní?

Thorvaldur se zhluboka nadechl. Sjel pohledem po rukávech svého drahého saka, na okamžik se zastavil u naškrobených bílých manžet košile končících u zápěstí

a pak narovnal prsty, jimž se pravidelně dostávalo manikúry. Ten uspokojivý pohled měl na něj uklidňující efekt, který ještě zesílil, když si trochu povytáhl rukávy, aby se zaleskly manžetové knoflíčky, kterými si udělal radost, když mu nikdo jiný nedal vhodný dárek k narozeninám. Načmáraná přáníčka od svých dětí nepočítal. Tak naivní výtvary pro něho neměly žádné kouzlo.

Knoflíčky se zatřpytily a Thorvaldur cítil, jak se mu zvedá nálada. Nemusel se ani podívat dolů na nablýskané kožené boty a hedvábné ponožky, aby se mu vrátila rozvaha a vzpomněl si, kdo je. Vítěz. Muž, který ví, co to obnáší. Člověk, jenž vzbuzuje strach a respekt, možná ne ve všech, ale ve většině.

Tyhle e-maily byly naprosto směšné. Vsadil by svůj život, že je autor těch výhrůžek napsal na mizerném starém počítači, oblečený ve špinavém tričku a zmačkaných teplákách, které se k tělocvičně nikdy ani nepřiblížily. Zkrachovanec. Jedno bylo jisté, byl dvakrát takový chlap než ten odesílatel. Nic ho nemohlo ohrozit. Takže mu nic nebránilo kliknout na přílohu a podívat se na fotografii a pak otevřít nejnovější zprávu. Byl silný. Vítěz. Thorvaldur se ušklíbl, přejel kurzorem na složku *zrada.jpg* a klikl na ni.

Fotografie zaplnila skoro celý monitor. Zamračil se. Co je to za nesmysl? Dívaly se na něj dvě děti, děvče a o něco starší chlapec, a rozhodně se netvářily šťastně. Nepoznával je, ale na druhou stranu se nikdy zvlášť nezajímal o děti jiných lidí a ani jedno z nich nebylo ničím zapamatovatelné. Zdály se být bledé a docela zanedbané; ve tvářích jim chyběla barva a v netečných očích lesk. Zatímco klidné pohledy jeho dětí odhalovaly nepotlačitelnou radost z toho, že jsou naživu, z těchto vyzařovala úplně jiná, dospělejší emoce. Byl by přísahal, že je to výčitka.

Thorvaldur na ten snímek zíral, neschopný ho zavřít a vrátit se k práci. Čím déle si ty nepopsatelné obličeje prohlížel, tím silnější měl pocit, že jsou mu nějak pově-

domé. Odkud mohl ta nešťastná stvoření znát? Co s ním měla společného? Mysli, sakra, mysli. Musel na to přijít.

Obrátil pozornost ke zbytku fotografie. Pozadí mu nic nenapovědělo: děti byly venku a za nimi byl vidět jen roh domu a ulice. Mohlo to být kdekoli na Islandu. Snímek nebyl ani datovaný; mohl zkusit něco vyčíst jen z oblečení těch dětí, na pohled vybraného bez konkrétního účelu kromě toho, aby zakrylo jejich nahotu: některé věci byly moc velké, jiné malé a všechny potrhané.

Náhle mu to došlo. Kruci, kruci, kruci.

Hrůza, která ho svírala, na okamžik ustoupila úlevě. Díky bohu, že ty zprávy nenahlásil policii. Díky bohu.

S třesoucími se prsty otevřel poslední e-mail. Když si ho přečetl, popadl telefon a našel Æsino číslo.

Máte opravdu krásné děti. Dobře se o ně starejte. Na světě jsou lidé, kteří by je mohli zradit, jak sám moc dobře víte.

4. KAPITOLA

„Je to stejný rukopis. Bez nejmenších pochyb. Zdá se, že se ho pisatel vůbec nepokusil změnit.“ Písmoznalec zvedl oči od zvětšených písmen na monitoru. „Nejsou tu známky spěchu ani neobvyklé pečlivosti, takže můžeme soudit, že se nesnažil napodobit rukopis toho druhého chlapce. Tohle psal Thröstur.“

„Výborně.“ Huldar se napřímil. Až dosud se dychtivě opíral o znalcův stůl. V minulosti by nikdy nemarnil ničím podobným čas osobně, prostě by tomu muži dopisy poslal a zeptal se ho na názor po telefonu. Ale i když stanici obrátil vzhůru nohama nález useknutých rukou, měl štěstí, že se mohl zaměstnat tou záležitostí s časovou kapslí. Erla mu stále nepřidělila žádnou roli v novém vyšetřování a on začínal přemýšlet, jestli se to vůbec stane. Podle toho, co zaslechl, pátrání přešlapovalo na místě. Ruce byly odeslány identifikační komisi, ale zatím nebylo nic nového. A při policejním vyšetřování neplatí, že žádné zprávy znamenají dobré zprávy.

„Opravdu stojí za to plýtvat na tohle policejním časem?“ zeptal se skepticky písmoznalec, když mu Huldar vysvětlil, odkud dopisy pocházejí. „Čtrnáctiletý kluk těžko splní něco, co si naplánoval před deseti lety, nemyslíte?“

„To naštěstí ne, ale stejně máme povinnost se tím zabývat. Vždycky se najde výjimka.“

Muž si odfrkl, těžko říct, zda souhlasně nebo posměšně. Ne že by na tom Huldarovi záleželo.

„Díky. Teď si můžu jít s tím klukem promluvit.“

„Chcete říct mladíkem. Už mu musí být přes dvacet.“

Huldar se neobtěžoval odpovědět. Odmítl podávané fotokopie a odešel. Výjimečně nefoukalo; bouře, která ještě před chvílí řádila, se vyčerpala. Zapálil si cigaretu, s nimiž se už dávno nesnažil skoncovat, i když to pečlivě tajil. Jeho pět sester se to nesmělo dozvědět – měly sklon přesvědčovat ho o škodlivosti kouření a on právě teď neměl náladu poslouchat jejich kázání.

Zatímco vracel zapalovač do kapsy, zazvonil mu mobil a on přijal hovor, aniž se podíval na displej. Množství lidí, kteří by mu mohli zavolat, bylo značně omezené. Ukázalo se, že je to ta školní sekretářka, která ho s náležitou vážností informovala, že se v ředitelově programu objevila mezera, takže by se s ním mohl později toho dne setkat. Deset minut po deváté. Huldar, trochu překvapený tím přesným časem, jí poděkoval a potvrdil, že dorazí, pro jistotu nejspíš v doprovodu psycholožky.

Freyja řekla, že ta záležitost stojí za pozornost, a nebylo nic špatného na tom žít v naději.

Rozhodl se zamířit zpátky do kanceláře, přestože věděl, že tam na něho nečeká nic jiného než surfování po internetu. Po schůzce ve škole bude snad znát žákovo patronymum, tedy jméno odvozené od křestního jména otce, a bude ho moci jít navštívit. A jakmile usoudí, že je všechno v pořádku, bude mít možnost případ nejspíš uzavřít. A nebude mít do čeho dloubnout. Naposledy potáhl z cigarety, zastrčil ruce do kapes bundy a vyrazil.

† † †

V policejní stanici to hučelo jako v úlu, ale Huldarův stůl jako by byl na jiné planetě. Nikdo se u něho nezastavil a těm, co ho míjeli, nestál ani za pohled. Jediný člověk, který s ním mluvil, byl Gudlaudur, který zněl, jako by se měl každým okamžikem zhroutit ze stresu. Úkol, který dostal, byl zjevně nad jeho schopnosti. Huldar občas

zahlédl nad monitorem jeho potem zbrocené čelo. Bylo to celé k smíchu: on, jeden z nejzkušenějších detektivů v týmu, tady seděl a točil palci, zatímco ten zelenáč nevěděl, co dřív.

Když se Huldar přistihl, jak sleduje na YouTube videa s kočkami, něco se v něm zlomilo. Přešel místnost, zaklepal na Erliny dveře a otevřel, aniž počkal na reakci; věděl, že ho nejspíš viděla přes skleněnou stěnu, a nejspíš by ho nepozvala dál.

„Musím s tebou mluvit. Slibuju, že budu stručný.“ Koutkem oka zahlédl obraz reynisdrangarských mořských útesů, který koupil, aby kancelář trochu oživil, když byla jeho. Byl sundaný a opřený o zeď. Aby byl spravedlivý, musel přiznat, že v době, kdy tu funkci zastával on, strávil také většinu času na podlaze; sám se nedokázal přimět ho pověsit ze strachu, že by pokoušel osud. A opravdu, krátce poté, co obraz zaujal své místo na zdi, o tu práci přišel. Huldar zadoufal, že pokud mají ty černé skály moc přinést smůlu komukoli, kdo se je odváží použít jako výzdobu, nechá je Erla tam, kde byly.

Erla se snažila chovat nenuceně, ale její ostražitý pohled prozradil, že očekává scénu. Huldar si pospíšil, aby její obavy rozehnal. „Potřebuju něco dělat. Nemůžu tady jenom sedět a hrát pasiáns, zatímco se ostatní členové týmu topí v práci.“

„Topí? Kdo se topí?“ Erlin užaslý výraz měl vytvořit dojem, že všechno běží zcela hladce. Ale její stůl pohřbený pod tunou spisů naznačoval opak.

„Například Gudlaugur.“

„Gulli?“

„Gudlaugur. Ten kluk, co sedí naproti mně. Nevypadá, že by to zvládal, a já mám cukání nabídnout mu pomoc.“ Huldar si přitáhl židli, kterou se mu Erla zjevně nechystala nabídnout. „A chci vědět, jak probíhá vyšetřování. To snad není nic divného?“

„Jistěže ne. Jenom jsem teď trochu zaneprázdněná.“

Nechtěla jsem tě odstavit na vedlejší kolej. Jenom jsem si myslela, že toho máš na talíři dost, s tou... co že to bylo?“

„Časová kapsle.“ Huldar seděl, jako by neslyšel, že má práci. „Předpokládám, že ten případ zítra uzavřu a pak nebudu mít nic dalšího.“

„Aha.“ Nezdálo se, že by ho Erla nějak litovala. Jak se časy změnily – dřív až trapně dychtila s ním pracovat a její zamilovanost nemohl nikdo přehlédnout. Po těch dnech se mu nestýskalo, ale přál si, aby uznala, že je stále členem týmu. Nechápal, proč se obrátila proti němu, pokud ovšem neměla strach, že je zahořklý, a nechtěla se vyhnout nepříjemné scéně. On však nikdy žádnou neudělal. Mohla si své povýšení nechat; on chtěl jenom zpátky svoji starou práci.

Usmál se, ale jeho oči zůstaly vážné. „No dobře, promluvíme si se zástupcem komisaře. Jestli pro mě nemáš využití ty, on mi určitě nějakou práci najde. Nejspíš to bude chápat jako signál, že je tvůj tým nevytížený, a přepošle ti na vyplnění pár formulářů. Víme, že jich má spoustu, kterých by se moc rád zbavil.“ Huldar přejel pohledem po Erlině stole a postřehl několik nudných dokumentů, které mu byly povědomé. Začal se zvedat. Tohle nebyl výsledek, ve který doufal, ale nehodlal ze sebe nechat dělat v práci hlupáka. Tohle byl dokonale schopný zvládnout sám.

„Posaď se.“ V Erlině tváři se objevil nový výraz. Zkoumavě si ho prohlížela, ne jako šéf nebo někdo, kdo k němu chová zášť, ale jako starý kolega. Bylo to už dlouho, co ji Huldar naposledy takhle viděl. „Můžeš pomoci tomu klukovi. Myslím Gullimu.“

„Gudlaugurovi.“

„To je fuk.“ Hleděla na něho zarudlýma, unavenýma modrýma očima. „Moc dobře se to nevyvíjí. Už jsou to tři dny a pořád o těch rukách nic nevíme.“

„Neohlásil někdo jejich zmizení?“ Huldar spolkl prostořekou poznámku, že by ona osoba asi měla problémy

s vytočením čísla. Bude mu chvílku trvat, než si zvykne chovat se k Erle jako k šéfové.

Erla pohlédla na počítač, jako by očekávala e-mail obsahující odpovědi, které tolik potřebovali. „Ne. Žádná hlášení. Aspoň zatím. Což nevěstí nic dobrého.“

„Ne.“ Huldara napadlo, jestli by majitel těch rukou raději neumřel, než žil bez nich. Byl vděčný, že sám nemusí stát před takovou volbou. „Takže hledáme mrtvolu? Tělo bez rukou?“

„Ne že bychom přímo hledali. Chci říct, kde bychom měli začít? Ocením každý nápad.“

„Takže pořád nevíme, čím ty ruce jsou?“

Erla zavrtěla hlavou. „Identifikační komise porovnávala otisky s databází, ale nenašla shodu.“ Znovu kradmo pohlédla na monitor, ale výsledek ji zklamal stejně jako předtím. „Ale to bychom to měli moc snadné.“ Podívala se na dokumenty na stole, její pohled se krátce zastavil na těch nejprotivnějších, pak popadla svazek papírů secvaknutých v jednom rohu. Huldar poznal rozvržení kolonek a oficiální hlavičku na horní straně. „Právě jsem dostala zprávu patologa. Není to hezké čtení.“

„To bývá málokdy.“ Huldar se ani nesnažil skrýt zvědavost. „Co tam stojí?“

Erla zvedla list s poznámkami, který ležel vedle zprávy. Huldar poznal její písmo. Takže měla pořád ve zvyku zapisovat si všechno, co viděla, slyšela nebo četla. Už dlouho jí tu dovednost záviděl, ale nebyl schopný se ji sám naučit. Erla odrecitovala závěry skoro na jediný nádech. „Ruce patří muži pozdně středního věku. Nikdy se nežil manuálně, a pokud ano, je to už dávno. Na čtvrtém prstu levé ruky jsou stopy pravděpodobně po snubním prstenu. Prsten sám se nenašel, takže ho sundal buď ten, kdo ruce uřízl, nebo jejich majitel. Na čtvrtém prstu pravé ruky je také stopa po prstenu, o něco tenčím. Mohlo jít o prsten, který dostávají absolventi některých zahraničních univerzit nebo zednářský prsten. I ten

chybí. Nedalo se určit, o jaký přesně šlo. Stopy po obou jsou tak slabé, že si patolog myslí, že je oběť v poslední době ani nenosila. Nebo ne pravidelně.“ Erla vzhlédla. „Ten muž žil, když mu ruce uřízli. Aspoň si to patolog myslí, i když dodal spoustu ‚možná‘.“

Huldar s netečným výrazem přikývl. Už slyšel kolegy na tohle téma spekulovat, ale bez pevných důkazů. Zvěsti, že oběť byla naživu, nejspíš vyvolala hrůzná povaha nálezu. „Vědí, co pachatel použil? Byl to nůž nebo pilka?“

„Motorová pila.“

„Krucí.“

„Jo. Kruci.“

„Nejspíš se nedá určit, jestli ten člověk následkem amputací zemřel?“

Erla zavrtěla hlavou. „Ne. Ale patolog to považuje za pravděpodobné. Šance, že následkem téhle... procedury... vykrvácel, jsou dost vysoké. Píše tady, že ten muž mohl i upadnout do šoku, který vyvolal mnohočetné selhání orgánů. Což by taky vedlo k úmrtí, i když by žil déle, než kdyby zemřel na vykrvácení.“

„Ale není to jisté? Ten muž by mohl být ještě naživu?“

Erla pokrčila rameny. „Teoreticky ano. Ale kde v tom případě je? Vsadím se, že netrpěl mlčky.“

„Ne. Pokud nebyl v bezvědomí nebo v narkóze.“

„To je samozřejmě taky možné.“ Erla si povzdechla a prohrábla si prsty vlasy, které jí zůstaly stát, takže vypadala trochu bláznivě. Což taky je, pomyslel si Huldar. „Ale krevní testy vyšly normálně.“

„Kde by někdo sehnal motorovku?“

„V krámě pro kutily. Nebo v půjčovně nářadí. Chystám se projít účtenky všech prodejců a zápůjček a doufám, že nám to poskytne nějakou stopu. Motorové pily se používají hlavně ke kácení stromů a řezání větví, takže nejsou v zimě tolik potřeba. Až dáme dohromady jména všech zákazníků, neměl by to být dlouhý seznam.“

„A co majitel té vířivky? Prověřili jste ho pořádně? Pa-

chatel si musel jeho dům vybrat z nějakého důvodu. Chci tím říct, že na vířivku není vidět z ulice ani z okolních zahrad, takže pachatel nemohl jen tak jet kolem a z náhlého popudu se rozhodnout právě tam zbavit rukou. Určitě musí mít s tím incidentem něco společného.“

„Benedikt Toft? Pracujeme na něm. Zatím jsme nepřišli na nic podezřelého a jeho prvotní výpověď je důvěryhodná. Nevypadalo to, že by ten šok předstíral. Je to vdovec v důchodu bez záznamu v rejstříku, což není velké překvapení, když býval státní zástupce.“

„A nemohlo by to tedy souviset s některým jeho bývalým případem? Pomsta za dobu strávenou ve vězení, něco takového?“

„Možná. Musíme ho ještě pořádně vyslechnout. Pořád to odkládá a teď přestal zvedat telefon. Jestli se s ním dneska nespojím, budu ho muset nechat předvést. Ale pochybuju, že z toho něco bude. Je to nejspíš jedna z těch divných náhod; možná pachatel prchal přes zahrady a potřeboval se rukou rychle zbavit. Nebo tak něco.“ Když Erla viděla, že to Huldar nebere, nahrnula se jí do tváří krev. Nejspíš si vzpomněla, že dostali tip od někoho, kdo chtěl, aby se ruce našly, takže to místo nemohlo být vybráno náhodně. „Každopádně Toft vypadá jako naprosto bezúhonný občan. A taky pořádně naštvaný.“

„To dokážu pochopit. Doufám, že až budu v důchodu, nikdy nic takového ve vířivce nenajdu.“

„Tak tohle ho z míry nevyvedlo. Usiluje o kompenzaci za to ulomené víko. Možná bych ho mohla nalákat na stanici předstíráním, že chci probrat ty škody.“

Huldar se nezmohl na slovo. Lidské chování už ho překvapovalo jen zřídka, ale tohle byla přinejmenším zvláštní reakce. „Na tvém místě bych si ho pořádně proklepnul. Každý normální člověk by se týden vzpamatoval ze šoku, než by začal myslet na náhradu škody.“

Erliny rysy znovu ztvrdly. „To je mi taky jasné. I když předpokládám, že po těch letech u soudu snese víc než

ostatní.“ Zkřížila ruce na hrudi a opřela se na židli. „Já to zvládnou, Huldare.“

Místo povzdechnutí se na ni usmál. „Nechtěl jsem naznačovat opak. Ale dovol mi nějak ti pomoci, Erlo. Nemám sebemenší zájem o tuhle kancelář a všechno ten opruz, co s ní souvisí.“ Oba zároveň pohlédli na formuláře pokrývající její stůl. „Věř mi.“

Erle zazvonil telefon a ona se odvrátila, aniž zareagovala na Huldarovu nabídku. Nedokázal poznat, jestli uvěřila v jeho upřímnost. Ale když mávla rukou, aby šel, a vůbec se na něho nepodívala, odhadl, že jeho slova nepadla na úrodnou půdu.

Huldar se vrátil ke svému stolu a pověděl Gudlaugurovi, že dostal příkaz mu pomoci. Mladý muž vyskočil a pohlédl na Huldara rudý až za ušima. I přes náznak podezření v očích bylo jasně vidět, jak se mu ulevilo. Chvatně vysvětlil, na čem pracuje, a zatímco odříkával jednu otravnou formalitu za druhou, připomněl Huldar sám sobě, že si může vybrat mezi tímhle a videi hrajících si koček.

Jakmile začal procházet staré případy v marné snaze najít zmínky o rukou nebo amputacích, nemohl se ubránit úsměvu nad zjevnou důvěrou, kterou v něho Gudlaugur měl. Mladík stále vykukoval zpoza monitoru, jako by očekával, že Huldar každou minutou přijde s řešením. Ten však bohužel nemohl jeho přání splnit. Huldar měl tušení, že tohle bude jeden z nejobtížnějších případů, s jakými se kdy setkali. Na Islandu se většina násilných trestných činů nebo vražd vyřešila týž den nebo do osmačtyřiceti hodin. Nepochyboval, že tenhle jednoho dne rozlousknou – ale ten den byl v nedohlednu.

5. KAPITOLA

Sešli se ve vstupní hale školy u nápisu oznamujícího velkými písmeny *Vzdělání pro žáky všech schopností*. O to Huldarovi nešlo, hledal kancelář. Freyja zahlédla další nápis mnohem menším písmem, který směřoval návštěvníky právě tam – a k toaletám. Řídili se šipkou a vstoupili do dlouhé chodby vedoucí k vnitřní svatyni tolik obávané dětmi, pracovny nejvyšší autority, ředitele. Na konci chodby se možná nacházela právě proto, aby žáci měli čas dosáhnout patřičné úrovně strachu a úžasu.

Huldar znal tyhle pocity až moc dobře ze svých školních dnů. Valily se na něho útržky vzpomínek: penál plný vyschlých fixů, pahýlů tužek, ořezávek a špinavých gum, školní taška nacpaná zadáními domácích úkolů, na které nikdy nedošlo, krabičkou na oběd obsahující zbytky jablka a drobků ze sendviče a učebnicemi s oslíma ušima, jež vlácel s sebou, ale nikdy je vlastně neotevřel.

Kromě vrzání linolea pod nohama slyšel jenom hlasy učitelů doléhající ze tříd. Stěny pokrývaly amatérské kresby buněk a améb na laciném recyklovaném papíru. Huldar si vybavil, že kdysi při biologii kreslil něco podobného. Ale na rozdíl od těchto dětí se nikdy neobtěžoval s vybarvováním.

Odér v chodbě byl směsicí zápachu vlhkých zimních bund, tenisek, lepidla na papír a čisticích prostředků. Stejný jako v Huldarově škole na východě. Ale teď stála na pásovém dopravníku další várka dětí a na nich byla řada zírat z oken, zatímco učitelé monotónně přednášeli o plísňích, spórách, příslovcích a dalších podobných záhadách.